

## Ερμηνεία στην εξαήμερη δημιουργία - Λόγος Ζ΄ (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

[/ Πεμπτουσία](#)



*Αναφερόμενος στην ευλογία και την ανάπαυση της έβδομης ημέρας, στην αρίθμηση των έργων του Θεού, στον Παράδεισο και τον Αδάμ που είχε αξιωθεί να έχει πριν από την παράβαση προφητεία και γνώση και πολλή σοφία.*

Θεία χάρις, εσύ, που δημιούργησες με υπέροχο τρόπο σε έξι μέρες ολόκληρο τον κόσμο κι αγίασες την έβδομη, μην επιτρέψεις να περιπλανηθεί, έστω και ελάχιστα, ο νους μας, ώστε να εξακοντίσουμε το βέλος του λόγου μακριά από το σκοπό, για τον οποίο γράφουμε, αλλά φώτισε και την ταπεινότητά μας με το πνεύμα με το οποίο μιλούσε ο δούλος σου Μωυσής, ώστε να διηγηθούμε με ασφάλεια τα μυστήρια της δωρεάς σου, για να σε δοξάζουμε και να οικοδομούμαστε όλοι εμείς με το ν' ασχολούμαστε με χρήσιμα έργα και ν' αναπαυόμαστε σ' εκείνα που είναι ευάρεστα σ' εσένα.



«Καί κατέπαυσεν (ο Θεός εν) τη ημέρα τη εβδόμη από πάντων των έργων αυτού ων εποίησεν και ευλόγησεν ο Θεός την ημέραν την εβδόμην και ηγίασεν αυτήν» (Γεν. β', 2-3), διότι οι υπόλοιπες έξι, αντί ευλογίας, πλούτισαν με τα δημιουργήματα του Θεού, και η έβδομη, που δεν έχει κάποιο δημιούργημα, αλλά ανάπαυση και ησυχία, αξιώνεται ευλογίας και εξαγιασμού, προαναγγέλλοντας και προμηνύοντας την ανάπαυση του Χριστού μέσα στο μνήμα κατά την εβδόμη ημέρα, με την οποία ευλογηθήκαμε και ευλογούμαστε με τη χάρη του εμείς, που ελπίζουμε σ' αυτόν.

«Και ευλόγησεν ο Θεός την ημέραν την εβδόμην και ηγίασεν αυτήν» (Γεν. β', 3), δηλαδή την αφιέρωσε στον εαυτό του, για να διαφυλάττεται χωρίς έργα και να είναι ημέρα αναπαύσεως. Κατ' αυτήν οι Ιουδαίοι δεν επιτρεπόταν ν' ασχοληθούν ούτε με το μάζεμα ξύλων. Αυτήν την ημέρα και μετά την παύση του Νόμου οι Ιουδαίοι, που ακόμη κάθονται στη σκιά του, συνεχίζουν να φυλάττουν, αφού δεν προσβλέπουν στο μεγάλο φως της χάριτος, σαν τυφλοί που είναι.

«Και κατέπαυσεν (ο Θεός εν) τη ημέρα τη εβδόμη και ηγίασεν αυτήν ότι εν αυτή κατέπαυσεν από πάντων των έργων αυτού, ων ήρξατο ο Θεός ποιήσαι» (Γεν. β', 2-3). Τα έργα αυτά είναι, όπως μου φαίνεται, κατά την πρώτην ημέρα τέσσερα, δηλαδή ο ουρανός, τα ύδατα, η γη και το φως. Κατά τη δεύτερη το στερέωμα, κατά την τρίτη τρία, δηλαδή η συγκέντρωση των υδάτων, η βλάστηση κάθε είδους χόρτου και η βλάστηση κάθε είδους δέντρου. Κατά την τέταρτη δημιουργήθηκαν

τρία έργα, μάλλον τέσσερα μαζί με το πυρ, ο ήλιος, το φεγγάρι, τ' αστέρια, διότι ήταν φυσικό να γίνει και το πυρ κατά την τέταρτη μέρα, από το οποίο προήλθαν ο ήλιος κι ο αιθέρας. Το φεγγάρι δε και τ' αστέρια τα κατασκεύασε από το φως, όπως και από τα ύδατα κατασκεύασε το στερέωμα. Κατά την πέμπτη προήλθαν από τα ύδατα τρία έργα, δηλαδή τα ερπετά, τα πουλιά και τα μεγάλα κήτη. Κατά την έκτη προήλθαν από την ξηρά έξι έργα, τα τετράποδα, τα ερπετά, τα θηρία, τα κτήνη, ο παράδεισος κι ο κορυφαίος όλων αυτών, ο άνθρωπος. Όλα τα έργα του Θεού είναι είκοσι δύο, και με τη γυναίκα είκοσι τρία, ώστε η κτίση, που αποτελείται από τρεις φορές επτά και δύο έργα, να δοξάζει τον κτίστη, δηλαδή την άκτιστη Τριάδα. Κι επειδή, αφού ήλθε, διακήρυξε η Γραφή ότι «εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον» (Γεν. α', 27) και ότι «άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς» (Γεν. σ', 27) και δεν φανέρωσε από πού τους έπλασε, τώρα έρχεται και μιλά γι' αυτούς λέγοντας: «Και έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον χουν από της γης και ενεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής» (Γεν. Ο', 7), δηλαδή φυσήθηκε στο πρόσωπό του πνοή ζωής, «και εγένετο ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν». Γιατί είναι αξιαγάπητος ο τρόπος της δημιουργίας, διότι από το απλό χώμα έπλασε ο Θεός πολλά μέρη, δηλαδή σάρκα, κόκκαλα, νευρά, δέρμα, νύχια, τρίχες και την εσωτερική πολύπλοκη κρυφή διαρρύθμιση, κι ακόμη πιο αξιαγάπητη είναι η άπειρη υπερβολή της συγκαταβάσεως. Πώς δηλαδή η ασώματη κι ακατάληπτη εκείνη φύση ανέχεται να φέρει σωματικά μέλη και να διαλέγεται για χάρη μας; Διότι το «έλαβε» και το «έπλασε» και το «ενεφύσησε» και τα παρόμοιά τους είναι απόδειξη υπάρξεως σωματικών μελών. Αλλ' όμως όλ' αυτά τα ανέχεται με σκοπό να δείξει πόσης μεγάλης τιμής και αξίας έχει καταξιώσει τον άνθρωπο.

«Και εφύτευσεν ο Θεός παράδεισον εν Εδέμ κατ' ανατολάς και έθετο εκεί τον άνθρωπον, ον έπλασε, και εξανέτειλεν ο Θεός έτι εκ της γης παν ξύλον ωραίων εις όρασιν και καλόν εις βρωσιν» (Γεν. β', 8-9). Διότι όλα τα συνηθισμένα δέντρα βλάστησαν από τη γη κατά την τρίτη μέρα, καθώς και το χορτάρι, αλλά τα ωραία δέντρα του παραδείσου φύτρωσαν κατά την έκτη μέρα, γι' αυτό και πρόσθεσε ότι «εξανέτειλεν...ξύλον ωραίων εις όρασιν και καλόν εις βρώσιν και το ξύλου της ζωής εν μέσω του παραδείσου και το ξύλον του ειδέναι γνωστόν καλού και πονηρού» (Γεν. β', 8-9). Διότι, αφού ανακήρυξε τον άνθρωπο άρχοντα και βασιλιά όλων των επιγείων του δημιουργημάτων, ευλόγως λοιπόν ετοιμάζει γι' αυτόν ιδιαίτερο τόπο, για να τέρπεται, και να απολαμβάνει τον ιερό και ωραίο εκείνο τόπο του παραδείσου.

*(συνεχίζεται)*